

РЕШЕНИЕ

№ 41263

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав, в
публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2255** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Образувано е по искова молба, подадена от Х. И. С. срещу Министерството на правосъдието, с която са предявени обективно съединени иски с правно основание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД вр. § 1 ЗР на ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на сумата от 433726,37 лв., представляваща неплатеното окончателно възнаграждение на синдика, и мораторна лихва в размер на 44697,91 лв. върху тази главница за период на забава от 24.02.2022 г. до 07.03.2023 г.; сумата от 80500 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 3500 лв., считано от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ - 22.03.2021г., до 07.03.2023 г., както и мораторна лихва в общ размер от 6206,61 лв., изчислена върху всяка падежна сума, считано от датата, на която е станала изискуема всяка месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба - 07.03.2023 г.; сумата от 23000 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 1000 лв., считано от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ - 19.03.2021 г., до 07.03.2023 г., както и мораторна лихва в общ размер от 2137 лв., изчислена върху всяка падежна сума, считано от датата, на която е станала изискуема всяка месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба - 07.03.2023 г., и обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 100 000 лв., от които 70000 лв., причинени в резултат на уронване на доброто ѝ име и накърнен обществен престиж, и 30000 лв., обезщетение за претърпени болки и страдания, както и влошаване на здравословното състояние, настъпило в резултат на преживения стрес и психически

страдания.

Претендират се законната лихва върху главниците, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и присъждане на разноските по делото.

В исковата молба са изложени твърдения, че с определение от 28.06.2016г. на съда по несъстоятелността по т.д. № 5019/2013 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-22 с-в, ищцата е назначена за постоянен синдик на търговско дружество „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), ЕИК[ЕИК], при текущо месечно възнаграждение на синдика в размер на 3500 лева, а с определение № 1194 от 12.08.2020г. на съда по несъстоятелността по т.д. 1552/2018 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-22 с-в, е назначена за постоянен синдик на търговско дружество „Пост Финанс 2“ ЕООД/н./, ЕИК[ЕИК], при текущо месечно възнаграждение на синдика в размер на 1 000 лева. Твърди се, че с решение на събрание на кредиторите на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), проведено на 24.01.2019г. и обективизирано с протокол от същата дата, на основание чл. 677, ал. 1, т. 5 от ТЗ е определено окончателно възнаграждение персонално на синдик С. в размер на 2,5% от стойността на осребреното имущество. Твърди се, че в резултат на работата на синдика е осребрено имущество и са постъпили суми в производството по несъстоятелност в размер на 17 349 054,77 лева.

Сочи се, че 02.03.2021г. на ищцата, в качеството на синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./, е връчена Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г., издадена от министъра на правосъдието, с която е наредено изключването ѝ от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон, утвърдена след изпит за придобиване на квалификация синдик със Заповед № ЛС-04-72 от 21.02.2006г. (ДВ, бр. 16 от 2006г.) на министъра на правосъдието. Твърди се, че на основание Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021 г. на министъра на правосъдието, съдържаща разпореждане за допускане на предварително изпълнение, с определение № 261646/19.03.2021г. на съда по несъстоятелността, постановено по т.д. 5019/2013г. и обявено в ТР на 22.03.2021г., ищцата е била освободена от длъжността постоянен синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), съответно на същото основание с определение от 19.03.2021г. на СГС, ТО, VI-22 с-в, по т.д. 1552/2018г. е освободена и като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕООД /н./. Поддържа се в исковата молба, че на основание горепосочената заповед на министъра на правосъдието и предварителното ѝ изпълнение ищцата е заличена и от списъка на синдиците, съдържащ се в информационната система на Министерството на правосъдието за списък на синдиците, без наличие на правно основание за посочения акт на министерството.

Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, като незаконосъобразна, е била отменена с окончателно решение № 1802/24.02.2022г., постановено от Върховния административен съд по адм. дело № 9914/2021 г. Ищцата излага твърдения, че с молба вх. № 323400/02.06.2021г. по т.д. № 5019/2013г. на СГС, ТО, VI-22 с-в, е поискала изплащане на дължимото ѝ като синдик и гласувано от събранието на кредиторите от 24.01.2019г. в производството по несъстоятелност окончателно възнаграждение в размер на 2,5 % от стойността на осребреното имущество, което е следвало да бъде изплатено със следваща сметка за разпределение, поради преустановяване дейността на конкретното лице, на което персонално е гласувано възнаграждението. Заплащането му е отказано с мотиви на действащия служебен синдик, че ищцата не е кредитор с прието вземане, както и предвид обстоятелството, че не е действащ синдик по т.д. № 5019/2013г. на СГС, ТО, VI-22 с-в, горното като пряка последица от освобождаването ѝ с основание отменената Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021 г. на министъра на правосъдието.

Твърди се в исковата молба, че за периода на обжалване на заповедта на министъра на правосъдието ищцата не е назначавана в други производства по несъстоятелност, тъй като същата

уронила доброто ѝ име в професионалните среди. Градената от нея с години репутация на безупречен професионалист била срината, не получавала покани не само като лектор на ежегодните семинари на синдиките, но не получавала информация дори и за провеждането им. Името ѝ, градено в продължение на 30 години с упорит труд и последователност в банковата и съдебна система, било опетнено и сринато. Поддържа се, че като последица от отменената заповед била срината и възможността ищцата да поема нови професионални ангажименти, наложило се освобождаването на сътрудниците ѝ, наетите адвокати и офиса ѝ, предвид липсата на ангажименти и доходи. В резултат на посочените обстоятелства изпаднала в силен емоционален и психологически стрес, което довело до сериозни здравословни проблеми. Като пряк и непосредствен резултат от заповедта на министъра, която унищожила името и репутацията ѝ, ищцата поддържа, че е лишена от възможността да упражнява професията си и като краен резултат е унищожен целият ѝ съзнателен професионален живот.

Предвид изложеното с исковата молба се поддържа становище, че в резултат на отменения акт на ищцата са причинени вреди, като пряка и непосредствена последица, както следва: имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Витоша Ризорт 2000” ООД /н./ на 19.03.2021 г. до датата на завеждане на исковата молба в размер на 3 500 лева месечно или 23 месеца по 3 500 лева, равняващи се общо на сумата в размер на 80 500 лева, както и мораторна лихва за забава в размер на 6 206,61 лева, изчислена върху всяка падежна сума, считано от датата, на която е станала изискуема всяка една месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба, както и законна лихва за забава, считано от датата на исковата молба до окончателно изплащане на сумата; пропуснати ползи от датата на освобождаването ѝ като синдик на "Пост Финанс 2" ЕАД /н./ - 19.03.2021 г., до датата на завеждане на исковата молба, в размер на 1 000 лева месечно или 23 месеца по 1 000 лева, равняващи се общо на сумата в размер на 23 000 лева, както и мораторна лихва за забава в размер на 2 137 лева, изчислена върху всяка една падежна сума, считано от датата, на която е станала изискуема всяка една месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба, както и законна лихва за забава, считано от датата на исковата молба до окончателно изплащане на сумата; пропуснати ползи в размер на 433 726,37 лева, представляваща стойността на неплатеното ѝ окончателно възнаграждение на синдик, дължимо ѝ по силата на решение на събирането на кредиторите на „Витоша Ризорт 2000” ООД (н.), с което е определено окончателното ѝ възнаграждение в размер на 2,5 % от стойността на осребреното имущество, както и мораторна лихва за забава в размер на 44 697,91 лева, считано от 24.02.2022 г. - датата на решението на ВАС за отмяна на незаконосъобразната заповед, до датата на завеждане на исковата молба, върху размера на пропуснатата полза от 433 726,37 лева, както и законна лихва за забава, считано от датата на исковата молба до окончателно изплащане на сумата; причинени неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто ѝ име и накърнен обществен престиж, довели като последица до невъзможност да упражнява професията синдик, в размер на 70 000 лева, преживени болки и страдания, както и влошаване на здравословното състояние, настъпило в резултат на преживения стрес и психическите страдания, в размер на 30 000 лева.

Ищцата счита, че всички описани в исковата молба настъпили вреди са в пряка връзка и като пряка и непосредствена последица от изпълнението на отменената като незаконосъобразна Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, като поддържа, че пряката връзка се установява от мотивите на определение № 261646/19.03.2021 г. СГС, ТО, VI-22 с-в, по т.д. № 5019/2013г., с което е освободена като синдик на „Витоша Ризорт 2000" ООД /н./, както и от мотивите на определение от 19.03.2021г. на СГС, ТО, VI-22 с-в, по т.д. № 1552/2018г. Непосредствена последица от изпълнението на отменената заповед и освобождаването на Х. С.

като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ представлявало определение № 265381/30.08.2022 г. на СГС, ТО, VI-22 с-в, с което е одобрен списъкът с неприети вземания, в който е включено вземането на Х. С., като по този начин съдът незаконосъобразно ревизирал и отменил решението на Събранието на кредиторите на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), проведено на 24.01.2019г. на основание чл. 677, ал. 1, т. 5 ТЗ, с което е определено окончателно възнаграждение персонално на синдик Х. С. в размер на 2,5% от стойността на осребреното имущество.

В съдебното заседание ищцата се явява лично и се представлява от адв. Р., който поддържа исковата молба, като прави искане за уважаване на предявените искове и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът - Министерство на правосъдието на Република България, с депозирания в срока по чл. 131 ГПК писмен отговор на исковата молба и в съдебното заседание чрез процесуалните си представители юрк. С. и юрк. Т., оспорва предявените искови претенции като неоснователни. Ответната страна счита, че не са налице кумулативно изискуемите елементи от правопораждащия фактически състав за възникване правото на обезщетение за претърпени вреди, съответно за уважаване на исковите претенции, тъй като липсват реално претърпени вреди - имуществени или неимуществени, и причинно-следствена връзка между отменената заповед на министъра на правосъдието и евентуалните вреди, посочени от ищцата. Исковата претенция за пропуснати ползи в размер на 433726,37 лв., представляваща неплатеното окончателно възнаграждение на синдика, се оспорва като недопустима, евентуално неоснователна. Поддържа се в тази връзка, че ако на ищцата не е изплатено окончателното възнаграждение от масата на несъстоятелността на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), то това е, защото не е изготвена окончателна сметка за разпределение на наличните суми между кредиторите, а в случай че вземането на ищцата бъде включено в бъдеща окончателна сметка и в същото време бъде признато правото ѝ да получи обезщетение за вреди от Министерство на правосъдието в същия размер, то това ще доведе до неоснователното обогатяване на ищцата. Подробно се излагат съображения, че причина да не бъде реализирано вземането на ищцата за окончателно възнаграждение е не актът на министъра на правосъдието, а обстоятелството, че ищцата не се е възползвала от предвидения от закона ред за защита на правата си - не го е предявила по реда на глава 43 ТЗ, не е подала възражение по чл. 690 ТЗ, не е предявила иск за установяване съществуването на неприето вземане по чл. 694, ал. 2 ТЗ. По тези съображения ответникът счита, че не е налице причинна връзка между твърдените вреди и акта на министъра на правосъдието. От друга страна, ответникът счита, че от представените с исковата молба писмени доказателства се установява, че евентуалните пропуснати ползи в размер на 433 726,37 лева, представляващи неплатеното окончателно възнаграждение на синдика, не са типична, нормално настъпваща и необходима последица от отменената заповед на министъра на правосъдието, а са пряка последица и резултат от постановен съдебен акт - определение № 265563/03.12.2021 г., постановено от Софийски градски съд, Търговско отделение, 22 състав, по търг. дело № 5019/2013 г., с което съдът оставя без уважение възражението на ищцата, намирайки го за неоснователно, че неправилно с изготвената частична сметка не е заделена сума, съобразно решението на събранието на кредиторите от 24.01.2019 г., като е изложил мотиви, че към момента на изготвяне на процесната частична сметка няма прието по законоустановения ред такова кредиторско вземане, което няма как да бъде удовлетворено в производството по несъстоятелност, без да бъде изпълнена процедурата по гл. 43 ТЗ. Като допълнителен аргумент, че евентуалните пропуснати ползи не произтичат пряко и непосредствено от отменения административен акт на министъра на правосъдието, се изтъква фактът, че съдът по несъстоятелността е разгледал възражението на ищцата, което на практика показва, че е съществувала евентуална правна вероятност или възможност съдът да уважи

възражението на ищцата, съответно да включи вземането ѝ за сумата в размер на 433 726,37 лева в частичната сметка за разпределение на сума от осребреното имущество.

Освен липсата на причинно-следствена връзка, поддържа се, че бездействието на ищцата за предприемане на законосъобразни действия за удовлетворяване на претенцията ѝ за окончателно възнаграждение от масата на несъстоятелността (каквито действия тя единствено има право да предприеме) е довело до настъпване на твърдените от нея вреди в размер на 433 726,37 лева, поради което се прави възражение за съпричиняване. В тази връзка се сочи, че не се дължи обезщетение, когато вредите не са пряка и непосредствена последица от неправомерно увреждане, а са резултат на пасивното поведение на увредения, който въпреки възможността за това, не е направил нищо, за да отстрани настъпването на тези вреди или за да ги намали.

Претенцията за пропуснати ползи за текущо възнаграждение в общ размер на 80 500 лева, представляващи пропуснатите текущи месечни възнаграждения, считано от датата на освобождаването на ищцата като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./, както и за възнаграждение в общ размер на 23 000 лева, представляващи пропуснатите текущи месечни възнаграждения, считано от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ до датата на завеждане на исковата молба, се оспорва като неоснователна, като ответникът счита, че претендираното от ищцата обезщетение на имуществени вреди за пропуснати ползи не е от категорията на преките и непосредствени вреди, които подлежат на обезщетяване по чл. 4 от ЗОДОВ. Поддържа, че твърдяната в случая имуществена вреда под формата на пропусната полза е само евентуална, а не е реално настъпила, доколкото изключването на ищцата от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон и допуснатото със заповедта предварително изпълнение на същата, то това не може да се приеме за достатъчно основание относно настъпването на посочените имуществени вреди по основание и размер. Според ответника това е така, тъй като се явяват недоказани твърденията на ищцата, че ако същата не е била изключена от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон с процесната заповед, е щяла да продължи дейността си като синдик на дружествата „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ и „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./. Сочи се, че чл. 657, ал. 1 и ал. 2 ТЗ предвижда освобождаването на синдика поради най-разнообразни причини, а назначаването на ищцата като синдик от съда само по себе си не ѝ гарантира непременно осъществяването на тази дейност за определен период от време и за посоченото възнаграждение, тъй като в актовете на съда не се упоменава срок на дейност на синдика, доколкото продължителността на едно производство по несъстоятелност се обуславя от множество обективни и неизвестни за страните в производството факти и обстоятелства. Акцентираща се на краткия срок, през който ищцата реално е била заличена от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон, с оглед отмяната на допуснатото предварително изпълнение с определение № 1764/12.03.2021 г., постановено по адм. д. № 2407/2021 г. на АССГ, влязло в сила на 13.05.2021 г.

Исковата претенция за пропуснати ползи, изразяващи се в пропуснати текущи месечни възнаграждения като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ се оспорва и поради обстоятелството, че в периода 02.08.2021 г. - 04.08.2022 г. производството по несъстоятелност е спряно, поради което според ответника в този период синдикът не извършва дейност. Сочи се в отговора на исковата молба, че спирането на производството е на основание чл. 632, ал. 5 ТЗ - поради липса на налично имущество, което да покрие разноските по несъстоятелността, в които съгласно чл. 629б, ал. 2 ТЗ се включва и текущото възнаграждение на синдика, предвид което следва да се приеме, че ищцата не би получила текущото си възнаграждение, дори да беше синдик на „Пост

Финанс 2“ ЕАД /н./, поради липса на налично имущество на длъжника, достатъчно за покриване на разносните по производството по несъстоятелност. В този смисъл ответникът счита, че не е налице причинна връзка между отменения административен акт и претендираното неполучено текущо възнаграждение.

Оспорва се и исковата претенция за претърпени неимуществени вреди по основание и размер, като се твърди, че са недоказани и твърденията на ищцата относно претърпени от нея неимуществени вреди, подробно описани в исковата молба. Ответната страна счита, че не са представени никакви доказателства, доказващи твърденията на ищцата за причинено уронване на доброто ѝ име и накърнен обществен престиж и невъзможност за упражняване на дейност като синдик в производства по несъстоятелност, както и че всички твърдения относно намаляване на участието ѝ в производства по несъстоятелност и други мероприятия, свързани с дейността ѝ на синдик в резултат на накърнен обществен престиж, са изцяло нейни субективни и неверни преценки, неподкрепящи се от обективни факти от правната действителност, подкрепени с доказателства.

В съдебното заседание ответникът се представлява от юрк. С. и юрк. Т., които правят искане за постановяване на решение, с което исковите претенции да бъдат отхвърлени като неоснователни по съображенията, изложени в отговора на исковата молба. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП взема становище за основателност на предявените искиви претенции в доказвания размер.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. с чл. 144 АПК събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните по делото, а и се установява от представените писмени доказателства, в това число преписи от определение № 3552 от 28.06.2016г. по т.д. № 5019/2013г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-22 с-в, и удостоверения за актуално състояние на "Витоша Ризорт 2000" ООД (н.) и "Пост Финанс 2" ЕАД (н.), че ищцата Х. С. е назначена за постоянен синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), ЕИК[ЕИК], което обстоятелство е вписано в ТР на 17.08.2016г., и за временен синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.), ЕИК[ЕИК], вписан в ТР на 13.08.2020 г.

Не е спорно, че в качеството ѝ на синдик на "Пост Финанс 2" ЕАД /н./ ѝ е определено текущо месечно възнаграждение в размер на 1000 лева.

С определение № 3552 от 28.06.2016г. по т.д. № 5019/2013г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-22 с-в, влязло в сила на посочената дата, на ищцата, в качеството на постоянен синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./, е определено текущо месечно възнаграждение в размер на 1000 лева, впоследствие увеличено на 3500 лв. с решение на събранието на кредиторите на дружеството, видно от представените протокол от 25.01.2017г. от събрание на кредиторите на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ и покана с дневен ред на събранието, публикувана в ТР.

Не се спори, а това обстоятелство се и установява от представения протокол от събрание на кредиторите на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./, проведено на 24.01.2019г., че с приетото решение по т. 3 от решенията на събранието на кредиторите е определено окончателно възнаграждение персонално на синдик Х. С. в размер на 2,5 % от стойността на осребреното имущество.

Подадено е по реда на чл. 679 ТЗ искане от кредитор със спорно вземане в производството по несъстоятелност на „Витоша Ризорт 2000“ ООД - Р. Абуд Л., за отмяна на приетото решение по т. 3 от решенията на събранието на кредиторите по протокол от 24.01.2019г. по т.д. № 5019/2013г. на СГС - определяне на окончателно възнаграждение на синдика като процент от осребреното

имущество, като молителят е твърдял, че това решение съществено го ощетява (чл. 679, ал. 1 ТЗ). Искането му е оставено без уважение с определение № 1724 от 26.03.2019 г. по гр. д. № 203/2019г. по описа на СГС, ТО, VI-14 с-в, влязло в законна сила на 05.08.2019г., като съдът е приел, че решението за определяне на окончателно възнаграждение в определяем размер не е незаконосъобразно. В тази връзка съдът е изложил мотиви, че законът допуска, наред с текущото възнаграждение, което се определя за покриване на обичайно развитие на производството, кредиторите да определят и допълнително възнаграждение за положени допълнителни усилия или постигнати по-благоприятни от очакваните резултати. Посочил е, че самото определяне на възнаграждението не накърнява интересите на някои от кредиторите, тъй като то може да бъде изплатено само след като действията на синдика по осребряване на имуществото и попълване на масата приключат изцяло - чл. 721 ТЗ. Изрично е посочено в мотивите на цитирания съдебен акт, че в случая възнаграждението на синдика е определяемо, но това не означава, че може да бъде платено веднага. Едва в окончателната сметка, чието съставяне и изпълнение е предпоставка за приключване на производството /чл. 734, ал. 1 във вр. с чл. 733, т. 2/ може да бъде начислено и това предварително определено възнаграждение.

Със Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г., издадена от министъра на правосъдието, е наредено изключването на Х. С. от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон, утвърдена със заповед след изпит за придобиване на квалификация синдик № ЛС-04-72/21.02.2006г. (ДВ, бр. 16 от 2006г.) на министъра на правосъдието. В заповедта е включено и разпореждане за допускане на предварително изпълнение на акта, отменено с определение № 1764 от 12.03.2021г. по адм. дело № 2407/2021г. на АССГ, 29 с-в, последното оставено в сила с определение № 5762 от 13.05.2021г. по адм. дело № 4896/2021г. на Върховния административен съд, Шесто отделение.

С определение № 261646 от 19.03.2021г., постановено по търг. дело № 5019/2013г. по описа на СГС, ТО, VI-22 с-в, съдът, като е взел предвид заповедта на министъра на правосъдието, на основание чл. 657, ал. 1, т. 3 вр. чл. 655, ал. 2, т. 7 вр. ал. 3 ТЗ е освободил ищцата от длъжността постоянен синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./. Определението в частта за освобождаване на постоянния синдик и назначаване на служебен такъв е обявено в ТР на 22.03.2021г.

С определение от 19.03.2021г. по търг. д. № 1552/2018г. по описа на СГС, ТО, VI-22 с-в, въз основа на заповедта на министъра на правосъдието и на основание чл. 657, ал. 1, т. 3 вр. чл. 655, ал. 2, т. 7 вр. ал. 3 ТЗ ищцата е освободена и от длъжността временен синдик на "Пост Финанс 2" ЕАД /н./. Това обстоятелство е вписано в ТР на 23.03.2021г.

Представена е по делото молба с вх. № 295555 от 23.03.2021г. до Софийски градски съд, ТО, VI-22 състав, по търг. дело № 5019/2013 г., в която ищцата посочва, че разпореждането за допускане на предварително изпълнение на заповед № СД-06-1/25.02.2021г., издадена от министъра на правосъдието, е отменено, поради което не са налице предпоставките по чл. 657, ал. 1, т. 3, вр. чл. 655, ал. 2, т. 7, вр. ал. 3 ТЗ за освобождаването ѝ като синдик на „Витоша Ризорт 2000” ООД /н./ и се прави искане за отмяна на постановеното по делото определение № 261646 от 19.03.2021г., с което е освободена като синдик на дружеството.

С решение № 4394/02.07.2021г. по адм. дело № 2839/2021г. по описа на АССГ, 41 с-в, жалбата на Х. И. С. против Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието е отхвърлена.

По подадена от ищцата касационна жалба срещу решението на АССГ е образувано адм. дело № 9914/2021г. на Върховния административен съд, Шесто отд., с постановеното по което решение № 1802 от 24.02.2022г. решението на първоинстанционния съд е отменено и вместо това Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, с която Х. С. е изключена от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по

Търговския закон, утвърдена със заповед след изпит за придобиване на квалификация синдик № ЛС-04-72/21.02.2006г., е отменена като незаконосъобразна.

Видно е от представената по делото молба с вх. № 323400 от 02.06.2021г. по описа на СГС, че ищцата е направила искане за включване на основание чл. 661 ТЗ в следващата сметка за разпределение с ред на вземането по чл. 722, ал. 1, т. 3 ТЗ на дължимо окончателно възнаграждение като синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./, възлизащо на 433726,37 лв. като определено в размер на 2,5 % от осребреното имущество. С оглед определяне на конкретната стойност на окончателното възнаграждение на освободения синдик, с молбата е представена и обобщена информация относно общата стойност на осребреното имущество от масата на несъстоятелността.

Представена е трета по ред частична сметка за разпределение (ЧСР) по чл. 721, ал. 2 ТЗ на налични в масата на несъстоятелността на длъжника "Витоша Ризорт 2000" ООД парични средства между кредиторите с вземания по чл. 722, ал. 1 ТЗ съобразно реда, привилегиите и обезпеченията, в който списък не фигурира вземане на ищцата.

Във връзка с горното Х. С. е подала възражение от 22.10.2021г. срещу нова III ЧСР, изготвена от синдика на "Витоша Ризорт 2000" ООД, поради невключването ѝ в същата с размера на гласуваното ѝ окончателно възнаграждение в размер на 2,5 % от осребреното имущество, а именно в размер на 433726,37 лв.

С молба-уточнение с вх. № 361846 от 10.11.2021г. относно разпореждане от 27.10.2021г. на СГС, ТО, по т.д. № 5019/2013г. ищцата е направила искане на основание чл. 659, ал. 3 ТЗ да бъде изискано становище от синдика на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ по депозираната молба за изплащане на окончателно възнаграждение на освободения синдик.

Със становище от 18.11.2021г. от служебния синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД е посочено, че обявената на 19.10.2021г. сметка е частична, а не окончателна, с оглед наличието на предявени вземания, по които се дължи произнасяне с нарочни списъци и които ще подлежат на удовлетворяване след одобряването им по предвидения в закона ред, с последваща сметка за разпределение. Взето е становище, че претендираното включване на гласувано от събрание на кредиторите окончателно възнаграждение на синдика, като процент от осребрено имущество, е преждевременно.

С молба с вх. № 363787 от 18.11.2021г. от служебния синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД е представен допълнителен списък на неприетите предявени вземания на кредитори на длъжника по реда на чл. 688, ал. 3 ТЗ, в който е включена Х. С., като е посочен общ размер на неприети вземания от 433726,37 лв.

С определение № 265503 от 03.12.2021г. по търг. дело № 5019/2013г. на СГС, ТО, 22 състав, е одобрена трета по ред частична сметка за разпределение на сума от осребреното имущество на длъжника "Витоша Ризорт 2000" ООД - в несъстоятелност, и е оставено без уважение възражението с вх. № 358704/27.10.2021г. на ищцата Х. С..

Определението на СГС е потвърдено с определение № 150 от 07.03.2022г., постановено по ч. търг. д. № 93/2022г. по описа на Софийския апелативен съд.

С молби от 13.12.2021г. и 15.12.2021г., подадени от ищцата в качеството на кредитор в производството по несъстоятелност на основание решение на Събранията на кредиторите на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ от 24.01.2019г., определение № 1724/26.03.2019 г. по т.д. № 203/2019г. на СГС, е направено искане за извършване на проверка относно включването на вземането ѝ за окончателно възнаграждение в списъка за неприети вземания, предявени по реда на чл. 688, ал. 2 ТЗ, като се твърди своеволно интерпретиране от страна на синдика на молбата на ищцата от 02.06.2021г. като предявяване по чл. 688, ал. 3 ТЗ, поради което е поискала съдът да

извърши проверка по компетентност относно неправилността и незаконосъобразността на обявения списък на неприетите вземания и да не го одобрява. Същото становище е взето и с молба с вх. № 263649/24.01.2022 г. по т.д. № 5019/2013г. на СГС, 22 с-в.

Видно е от представения препис от определение № 265381 от 30.08.2022г. по т. д. № 5019/2013 г. на СГС, че съдът е одобрил на основание чл. 692, ал. 1 ТЗ допълнителни списъци на приетите и неприетите вземания на кредиторите, предявени по реда на чл. 688, ал. 3 ТЗ, изготвени от синдика на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ и обявени в ТР на 23.11.2021г. За да постанови този резултат, съдът е взел предвид, че срещу тези списъци не са постъпили възражения в срока по чл. 690, ал. 1 ТЗ, а подадените от Х. С. по делото молби, в които е изразено становище, че включеното в списъка на неприетите вземания вземане за окончателно възнаграждение не подлежи на включване в списък на приети/неприети вземания, доколкото следва да бъде изплатено в следваща сметка за разпределение, без да се предявява, нямат характер на възражение по смисъла на чл. 690, ал. 1 ТЗ, тъй като от една страна не са подадени в установения в тази разпоредба срок, а от друга страна, липсва искане на молителя вземането да бъде включено в списък на приети вземания.

Приложени са месечни отчети по чл. 659, ал. 2 ТЗ от служебния синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ с вх. № 261067/10.01.2022г. и вх. № 274908/16.03.2022г., с които са представени в синтезиран вид извършените действия от служебния синдик, както и е направено искане на основание чл. 658, т. 9 ТЗ съдът да разреши разпореждане от особената сметка на длъжника със суми от 3500 лв., представляващи дължимо текущо месечно възнаграждение за съответните периоди.

Представени са по делото четвърта и пета по ред частични сметки за разпределение по чл. 721, ал. 2 ТЗ на налични в масата на несъстоятелността на длъжника "Витоша Ризорт 2000" ООД парични средства между кредиторите с вземания по чл. 722, ал. 1 ТЗ съобразно реда, привилегиите и обезпеченията, в които списъци не е включена ищцата. Тези частични сметки са одобрени съответно с определение № 265794 от 18.10.2022г. - четвърта частична сметка, и с определение № 260458 от 27.02.2023г. /за пета по ред частична сметка/, и двете постановени по т. д. № 5019/2013г. по описа на СГС, ТО, 22 с-в. Видно е от представените четвърта и пета по ред частични сметки, че в същите не фигурира вземане на ищцата Х. С..

Установява се от представените преписи от решение № 261213 от 02.08.2021г. и решение № 260722 от 09.12.2022г., и двете постановени по т. д. № 1552/2018г. на СГС, ТО, 22 с-в, както и от удостоверение за актуално състояние на "Пост Финанс 2" ЕАД /н./, че производството по несъстоятелност на „Пост Финанс 2“ ЕАД е спряно на основание чл. 632, ал. 5 ТЗ поради невнасяне от кредиторите на дружеството на необходимите за развитието му разноски.

Представени са преписи от извлечение от система на СГС, ТО - възлагателни постановления, аналитична таблица за приходите от продажби на активи от масата на несъстоятелността, реализирани по реда на чл. 717 и сл. ТЗ на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./, извлечение от особената сметка на синдика за процесния период, от което се установяват размерите и основанията на движенията по сметката.

Приети са като писмени доказателства по делото и справка за подадени данни в Регистъра на осигурените лица за ищцата Х. С. за периода от 01.01.1997г. до 14.03.2024г. и удостоверение от ТП на НОИ – С.-град, видно от което ищцата, считано от 04.07.2017г., е упражнила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 и ал. 2 КСО.

Приложени са справки за постъпленията по особени банкови сметки с титуляри „Витоша Ризорт 2000“ ЕООД /н./ и „Пост финанс 2“ ЕАД /н./, от които се установяват постъпленията по сметките по дати, размер, основание и наредител за периода от откриването им до 22.03.2021 г. /л. 496 – л.

520 от делото/.

Като писмено доказателство по делото е приета епикриза на ищцата, издадена от Клиника по гастроентерология - Медицински институт на МВР, видно от която ищцата е приета за лечение в клиниката на 28.11.2022г. и е изписана на 01.12.2022г.

За изясняване на делото от фактическа страна са събрани гласни доказателства чрез разпит на допуснатите по искането на ищцата свидетели, както и са изслушани експертизи, чиито заключения съдът изцяло кредитира като пълни, ясни и компетентно дадени, като не са налице основания да се приеме заинтересованост на вещите лица.

Свидетелят Б. установява, че познава Х. С. от 1990 г. във връзка с осъществявана от ищцата дейност като синдик в банковата несъстоятелност. Свидетелства, че ищцата е един невероятен професионалист, тъй като е изнесла тази материя, която тогава нямала нормативна база и се създавала в движение. Ищцата изнесла тази несъстоятелност много коректно и много професионално. Според свидетеля ищцата била един от малкото грамотни банкови синдици, тъй като не всеки синдик могъл да чете баланс, била професионалист в областта. За прекратяването на правоотношението на ищцата се разбрало през 2021 г., след март месец, тъй като работили екипно и в тази връзка след 2021 г. свидетелят установила, че ищцата избягвала да вдига телефона. В един момент се разбрала причината, ищцата се затворила в себе си, не искала да контактува с когото и да било. При ищцата настъпил психологически срив, а според свидетеля след това уволнение имала най-вероятно и срив на имунната система. Ищцата била лектор към К. на оценителите, развивала голяма дейност, но след отнемането на лиценза ѝ като синдик изведнъж променила настроението си и начина, маниера на работа. Свидетелят установява, в тази връзка, че при споменаване на името С. всички се отдръпвали, не искали да работят с нея, включително и браншовиците във финансовия сектор. Съдът спрял да ѝ възлага работа, спрели и да я канят да чете лекции и изведнъж ищцата изпадала в изолация, което повече я сринало. Св. Б. се срещала с ищцата, поддържали връзка, тъй като правили оценки, информирали се при промени в закона, за да са на ниво. При ищцата се получил един срив и според свидетеля тя в момента нищо не работи. Ищцата обучавала всички, които излизали с лицензи, от оценителите, но спрели да я канят, а от съда не ѝ се възлагали дела, както и от Агенция по вписванията и от всички места, където трябвало да се направи оценителна експертиза за финансови активи. Ищцата според свидетеля е един силно начетен и грамотен синдик, освен че е запозната с всички нормативни документи, е запозната и с финансови, участвала е при изготвяне на нормативната база за несъстоятелност. Свидетелства, че Х. С. била един безупречен синдик, който много коректно си вършил работата и това я смазало, защото била изключително коректна и след месец март 2021 г., като спряла да работи, защото тя е била човек, който поема много работа и в един момент, когато спряла да работи, се сринала. Била е силно притеснена и не била добре, не искала да контактува. На свидетеля не е известно ищцата да е имала здравословни проблеми преди този период, нямало е ден да е отсъствала, работила непрекъснато.

От показанията на свидетеля Г. се установява, че познава Х. С. от 1998 г., когато постъпила на работа в Е. като касиер, като в периода от 1998 - 2002 г., с осеммесечно прекъсване, е работила при нея, докато ищцата е била синдик на Е. и на Кредитна банка. Свидетелства, че ищцата е един от малкото ръководители, които са били изключително ерудирани и професионалисти. Х. С. била много добър професионалист, много запозната със закона и много актуална. Съблюдавала всички закони, работила с елита на адвокатите по онова време. Това, което правело впечатление, е, че е много честна, акуратна, справедлива, изключително ерудирана, проявявала изключителен професионализъм и мащабност. Св. Г. изпитвала към нея чувство на респект и уважение. До 2016 г. се чували често и се виждали, след 2016 г. - не. През 2021 г. ищцата споделила без подробности,

че има служебни неприятности, че не е синдик, отказвала дори да говори. Не искала да се вижда с хората. Започнала да се оплаква от здравословни проблеми, изпаднала в изолация от страна на колеги, на нейната среда. Ищцата страдала, че е изолирана, но и самата тя се изолирала по здравословни причини, не искала да се среща с хора. Според свидетеля ищцата споделяла, че вече не е същата, не може да се явява пред хора, защото е изпаднала в депресия в резултат на откъсване от нейната професионална дейност.

Установява се от заключението на съдебно-медицинската експертиза, изготвена въз основа на приложената медицинска документация и личен преглед, че по време на болничен престой в МИ МВР за времето от 28.11. до 01.12.22 г. след прегледи и изследвания при ищцата е установено заболяване от хроничен, неактивен, еритематозен пангастрит гастрит с рефлукс езофагит, холелитиаза, чернодробна стеатоза. Съобщават се и анамнезни данни за хипертония – заболяване, което може да се свърже с изживяване на стресова реакция. Въз основа на подробно изложените констатации относно характера и механизма на причиняването на установените при ищцата здравословни увреждания вещото лице дава заключение, че предразполагащи фактори за изява и обостряне на установените обективно при ищцата заболявания на стомашно-чревния тракт би могла да бъде хронично стресова ситуация, включително и възникнала вследствие на изживяване от психо-травмиращо събитие на 28.02.2021г. Сочи, че при ищцата от наличния медицински документ и прегледа могат да се посочат и други предразполагащи фактори за възникване на заболяванията, а същевременно не е налична медицинска документация за проследяване на здравословното ѝ състояние от сочената дата до постъпване в МИ МВР на 28.11.2022г. При изслушване на експертизата в съдебно заседание вещото лице дава разяснения, че хронично стресово състояние усложнява и води до влияние върху стомашно-чревния тракт, като излага, че безусловно изживян стрес е повлиял съществено на заболяванията на ищцата, но как и в каква степен не е възможно да се прецени единствено на база представения медицински документ и от амбулаторен преглед с анамнеза години след събитието.

От заключението на изслушаната по делото съдебно-психологическа експертиза се установява, че при ищцата доминира силно изразен гняв, преживяването е съпроводено с емоционална напрегнатост, емоционален дискомфорт, налице са симптоми като емоционално напрежение, нарушение на съня, безсъние, оплаквания от главоболие. Съобразно експертното заключение резултатите от приложената самооценъчна скала за депресия на Ц. при ищцата показват стойности, които говорят за леко изразена депресивна симптоматика, а въз основа на приложена скала за измерване на психологически стрес (L.-T.-F.) при ищцата се регистрира средно изразено ниво на стрес, измерени са 132 бала, което е показателно за преживян стрес. Въз основа на резултатите от проведеното изследване вещото лице дава заключение, че от психологична гледна точка преживяната стресова реакция е негативна за ищцата. Тя не е преработила емоционално събитието – начина, по който е била освободена. Вещото лице констатира, че ищцата реагира емоционално, трудно ѝ е да се контролира, преживява случилото се, разплаква се и преживява страдания, засегнато е личното ѝ достойнство. Дава заключение, че всяко стресогенно събитие у дадена личност може да предизвика вегетативни, невротични реакции, но това не нарушава психичното здраве на личността и неговите базисни психични годности, т.е., би могло да има количествени промени в емоциите, но човекът няма качествено разстройство на емоции, мислене, поведение, вмняемост и дееспособност.

От приетото по делото заключение на изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, изготвено въз основа на извършените проверки по търг. дело № 5019/2013 г. на СГС, ТО, VI-22 с-в, и анализ на постъпленията по специална банкова сметка с титуляр „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ за периода от 28.06.2016 г. (датата на определението за назначаване на ищцата за постоянен синдик) до

22.03.2021 г., представени в приложение 1 към заключението, се установява, че по специалната банкова сметка са постъпили суми от осребряване/продажба на имущество и събрани такси за откриване на партии от етажната собственост в производството по несъстоятелност на „Витоша Ризорт 2000“ ООД, възлизащи на общо 17 349 054,86 лв. за периода от датата на встъпване на ищцата на длъжността синдик на дружеството до 31.03.2021 г. При съобразяване размера на възнагражденията на синдик в производствата на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ и „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ вещото лице дава заключение, че общият размер на възнаграждението, в случай че ищцата е изпълнявала длъжността синдик на дружествата, за периода от м. 04.2021г. до м. 02.2023г. възлиза общо на 103500 лв., от които възнаграждение за синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ в размер на 80500 лв. и възнаграждение за синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ - 23000 лв. Съгласно решението на кредиторите, с което на синдика е определено окончателно възнаграждение в размер на 2,5 % от стойността на събраните парични средства от продажби и от етажната собственост за регистрация/откриване на партии в ЧЕЗ, вещото лице е изчислило окончателно възнаграждение в размер на 433726,37 лв.

Въз основа на тези констатации вещото лице дава заключение, че изчисленият размер на неполучени възнаграждения от ищцата, вследствие на прекратяване правомощията ѝ на синдик на двете дружества от съда, възлиза общо на 537226,37 лв. главница, мораторната лихва за забава върху която сума е в размер, както следва: върху сумите, които ищцата е щяла да получи като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД за периода м. 04.2021г. до м.02.2023г. – 7811,59 лв., отнасящ се за период от 01.05.2021г. до 07.03.2023г.; върху сумите, които ищцата е щяла да получи като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД за периода м. 04.2021г. до м.02.2023г. – 7811,59 лв., отнасящ се за периода от 01.05.2021г. до 07.03.2023г.; върху сумите, които ищцата е щяла да получи като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД за периода м. 04.2021г. до м.02.2023г. в размер на 2231,88 лв., отнасящ се за периода от 01.05.2021г. до 07.03.2023г. Изчисленият размер на мораторната лихва за забава върху сумата на окончателното възнаграждение съгласно решение на общо събрание на кредиторите от 24.01.2019 г. на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ според експертното заключение е в размер на 46549,92 лв., отнасящ се за периода от 24.02.2022г. до 07.03.2023г., вкл.

Съобразно приетото по делото допълнително заключение на съдебно-счетоводната експертиза, изготвено въз основа на извършена проверка и анализ на постъпилите справки от НОИ и на постъпленията и плащанията по специална банкова сметка с титуляр „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), се констатира извършени плащания на възнаграждения за синдик от дружеството на ищцата за периода от 11.07.2016г. до 21.03.2021г., възлизащи общо на 163673,35 лв. По въпроса какъв е размерът на данъците и осигурителните вноски, дължими върху определеното от съда по несъстоятелност възнаграждение на синдика в производствата на „Витоша Ризорт 2000“ ООД и „Пост Финанс 2“ ЕАД от датата на назначаването на ищцата за синдик до датата на предявяване на исковата молба, вещото лице дава два варианта, като пояснява, че изчислението се базира на получените по делото данни от НОИ и данни за извършените плащания на осигуровки и ДОД върху възнаграждението на ищцата за „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.). Полученият резултат по вариант 1 на изчислението е за изчислени дължими и ефективно платени задължения за ДОД и осигурителни вноски по възнагражденията за синдик на ищцата за дружествата „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ и „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ в общ размер на 19 772,58 лв. за периода от датата на назначаване на ищцата за синдик - м.07.2016 г. до датата на исковата молба, а по вариант 2 са изчислени хипотетични условни задължения за ДОД и осигурителни вноски по пропуснати възнаграждения за синдик на ищцата за дружествата „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ и „Пост Финанс 2“ ЕАД/н./ в общ размер на задълженията за осигурителни вноски и ДОД от 36 786,90 лв.

за периода от датата на назначаване на ищцата за синдик - м.07.2016 г., до датата на исковата молба, обобщени в заключението по периоди. Вещото лице дава заключение, че размерът на дължимото текущо възнаграждение на ищцата, като синдик в производствата на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ и „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./, от датата на освобождаване до датата на предявяване на исковата молба възлиза на 81 136,36 лв. - за „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./, и на 23 181,82 лв. за „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./, или общ размер на неплатено текущо възнаграждение от 104 318,18 лв.

Други относими доказателства не са ангажирани по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата и общините за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат. Съобразно чл. 4, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тежестта на доказване наличието на всички елементи на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ е на ищеца /в този смисъл решение № 2757 от 11.03.2016 г. по адм. д. № 4638/2015г. на ВАС/. При недоказване на който и да е от горепосочените елементи на фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ не може да се реализира отговорността на ответника по този ред.

Предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство са предявени от Х. И. С. срещу Министерството на правосъдието обективно съединени иски с правно основание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД вр. § 1 ЗР на ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на сумата от 433726,37 лв., представляваща неплатеното окончателно възнаграждение на синдика, сумата от 80500 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 3500 лв., считано от датата на освобождаването на ищцата като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ до датата на подаване на исковата молба, сумата от 23000 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 1000 лв., считано от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ до датата на подаване на исковата молба, ведно със съответните мораторни лихви върху посочените главници, както и за обезщетение за претърпени за посочения период неимуществени вреди в общ размер на 100000 лв., от които 70000 лв., причинени в резултат на уронване на доброто ѝ име и накърнен обществен престиж, и 30000 лв., обезщетение за претърпени болки и страдания, както и влошаване на здравословното състояние, настъпило в резултат на преживения стрес и психически страдания.

Според чл. 205 АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Както се посочи, елемент от фактическия състав на отговорността на държавата и общините, уредена в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, е наличието на незаконосъобразен административен акт, незаконосъобразно действие или бездействие на орган на власт. За да възникне законовата отговорност, следва да е налице, освен отменен по надлежния ред акт, и реално причинена вреда,

произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. Така, например, решение № 2270 от 06.03.2023г. на ВАС по адм. дело № 7483/2022г.

Изложените в исковата молба твърдения са за претърпени от ищцата имуществени и неимуществени вреди вследствие на отменен като незаконосъобразен акт на министъра на правосъдието. Не е спорно по делото, а това се и установи от представените писмени доказателства, че с решение № 1802 от 24.02.2022г., постановено по адм. дело № 9914/2021г. на Върховния административен съд, Шесто отд., влязло в сила на посочената дата като необжалваемо, е отменена Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, с която ищцата е изключена от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по Търговския закон, утвърдена със заповед след изпит за придобиване на квалификация синдик № ЛС-04-72/21.02.2006г. При това положение налага се изводът, че е доказан първият елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – незаконосъобразен акт, издаден при и по повод изпълнение на административна дейност /процесната заповед на министъра на правосъдието несъмнено има характера на административен акт/.

В практиката на Върховния административен съд е изяснено, че доказването на имуществените и неимуществените вреди, причинени от един и същи административен акт, съществено се различава, защото понесената вреда засяга различни сфери от живота на лицето – след доказване на неимуществените вреди съдът прилага разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и принципа на съразмерност, като размерът на обезщетението следва да се определи според характера на болките и страданията, психическите неудобства и отрицателните емоции на лицето, а при имуществените вреди следва да са представени конкретни данни, установяващи конкретна стойност, с която е намалено имуществото на ищеца.

В този смисъл решение № 808 от 31.01.2022г. по адм. дело № 4346/2021г. на ВАС, III отд.

Следователно, независимо че по делото е доказано наличието на незаконосъобразен акт, то наличието на вреда по отношение на ищцата не следва да се презумира, а също следва да е установено, както се изясни по-горе. Още повече, че характерът на претендирана вреда под формата на пропусната полза изисква същата да е действително установена и да е доказано безспорно настъпването ѝ, а не хипотетично да се предполага.

Относно предявените иски за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, следва да се посочи, на първо място, че исковите претенции са обосновани с твърдения, че ищцата е загубила от датата на освобождаването си текущите си месечни възнаграждения, които представляват пропуснати ползи поради неосъществено увеличение на имуществото на синдика, което би настъпило в резултат на изпълняване на длъжността на последния в дружествата, т.е., ако ищцата не е била освободена като синдик на основание отменената заповед на министъра на правосъдието, както и че е претърпяла имуществена вреда - пропусната полза в размер на стойността на неплатеното ѝ окончателно възнаграждение на синдик, дължимо по силата на решение на Събранието на кредиторите на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ от 24.01.2019г. на основание чл. 677, ал. 1, т. 5 ТЗ, с което е определено окончателно възнаграждение персонално на синдик С. в размер на 2,5 % от стойността на осребреното имущество. Поддържа се, че неплатеното окончателно възнаграждение е дължимо на ищцата, считано от датата на отмяна на незаконосъобразната заповед, на основание която същата е освободена от длъжност.

В тази връзка следва да се съобразят дадените задължителни разяснения с Тълкувателно решение № 3 от 13.01.2023г. по тълк. дело № 3/2021г. на ОСГТК на ВКС, с което е прието, че причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат

доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение. С цитираното тълкувателно решение е посочено, че понятието пропусната полза е с едно и също съдържание както при договорната, така и при деликтната отговорност. При всяка от тях пропуснатата полза, като вид имуществена вреда, е елемент от фактическия състав, пораждащ правото на обезщетение. Както при договорната, така и при деликтната отговорност в закона няма презумпция, по силата на която пропуснатата полза да се предполага за настъпила. Поради това доказването на пропуснатата полза в двата случая следва да е еднакво. Изяснено е, че на обезщетяване подлежат само реалните вреди, т.е. правото на обезщетение се поражда само за действително претърпените вреди, а не предполагаемите или хипотетични, тъй като обратното може да доведе до случаи на неоснователно обогатяване. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропусната полза. Дали пропуснатата полза е щяла да бъде реализирана е въпрос на съществуване или несъществуване на обективни факти от действителността, които подлежат на доказване и от които произтича тази възможност. Тъй като законът изисква реално настъпила вреда, за да възникне правото на обезщетение, предположението за наличието на пропусната полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, като не може да почива на логическото допускане за закономерно настъпване на увеличението, както е и прието с тълк. решение № 3/2012 г. по тълк. дело № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС.

Така и Върховният административен съд е имал възможност нееднократно да посочи в съдебната си практика, че пропуснатите ползи трябва да са реални и сигурни, те не могат да са хипотетични. За да е налице пропусната полза, трябва да налице сигурност за увеличение на имуществото. В този смисъл, например, решение № 808 от 31.01.2022г. по адм. д. № 4346/2021г. на ВАС, III отд., решение № 2270 от 06.03.2023г. по адм. д. № 9126/2022г. на ВАС, III отд., решение № 552 от 18.01.2024г. по адм. д. № 9126/2022г. на ВАС, III отд. и др.

По иска за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на сумата от 433726,37 лв.

Исковата претенция се основава на твърдяно пропуснато увеличение на имуществото на ищцата като резултат от неплащането на определеното окончателно възнаграждение на синдика съобразно решение на Събранието на кредиторите на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./, проведено на 24.01.2019г. на основание чл. 677, ал. 1, т. 5 ТЗ.

Както вече се посочи по-горе, пропуснатата полза не се предполага в исковото производство, а следва да е доказана като сигурно увеличение на имуществото. Т. доказване съдът намира, че в разглеждания случай не е проведено по делото.

С разпоредбата на чл. 661, ал. 1 ТЗ е регламентирано, че синдикът получава за своята работа възнаграждение - текущо и окончателно, чийто размер се определя от събранието на кредиторите. Решение за начина на определяне на окончателното възнаграждение може да бъде взето и преди приключване на дейността на синдика. Според ал. 2 и ал. 3 на цитираната норма съдът определя текущо възнаграждение на временния синдик, както и на синдика в случаите по чл. 657, ал. 7 при назначаването му, като текущото възнаграждение и дължимите осигурителни вноски се заплащат ежемесечно.

Съобразно чл. 661, ал. 4 ТЗ окончателното възнаграждение на синдика може да се определи и при приемане на план за оздравяване, съответно при постигане на извънсъдебно споразумение между длъжника и кредиторите, като то е в зависимост от следните обстоятелства: 1. спазване на процесуалните срокове; 2. дали списъкът на приетите от синдика вземания е одобрен от съда без извършване на промени в него; 3. извършените действия и уважените иски за попълване масата

на несъстоятелността; 4. прекратяване на производство по несъстоятелност поради утвърждаване на план за оздравяване; 5. осребряването на имуществото при обявяване в несъстоятелност; 6. други обстоятелства от значение за срока на производството и за масата на несъстоятелността. Окончателното възнаграждение може да се определи и като процент от имуществото, с което е попълнена масата на несъстоятелността, и/или като процент от стойността на осребрените активи - ал. 5 на чл. 661 ТЗ.

По така предявената искова претенция от фактическа страна въз основа на събраните по делото доказателства се установи по несъмнен начин, че ищцата е назначена за постоянен синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.) с определение № 3552 от 28.06.2016г. по т.д. № 5019/2013г. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-22 с-в, както и че на Събрание на кредиторите на дружеството, проведено на 24.01.2019г., е взето решение - т. 3 от решенията на събранието на кредиторите, с което е определено окончателно възнаграждение персонално на синдик Х. С. в размер на 2,5 % от стойността на осребреното имущество. Подаденото по реда на чл. 679 ТЗ искане от кредитор със спорно вземане в производството по несъстоятелност на „Витоша Ризорт 2000“ ООД - Р. Абуд Л., за отмяна на приетото решение по т. 3 от решенията на Събранието на кредиторите по протокол от 24.01.2019г. по т.д. № 5019/2013г. на СГС - за определяне на окончателно възнаграждение на синдика като процент от осребреното имущество, е оставено без уважение с определение № 1724 от 26.03.2019 г. по гр. д. № 203/2019г. по описа на СГС, ТО, VI-14 с-в, влязло в законна сила на 05.08.2019г.

Установи се, на следващо място, че с определение № 261646 от 19.03.2021г. по търг. д. № 5019/2013г. по описа на СГС, ТО, VI-22 с-в, съдът, като е взел предвид заповедта на министъра на правосъдието и на основание чл. 657, ал. 1, т. 3 вр. чл. 655, ал. 2, т. 7 вр. ал. 3 ТЗ, е освободил ищцата от длъжността постоянен синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./. Впоследствие с молба от 02.06.2021г. Х. С., в качеството на бивш синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./, е направила искане за включване на основание чл. 661 ТЗ в следващата сметка за разпределение с ред на вземането по чл. 722, ал. 1, т. 3 ТЗ на дължимото ѝ окончателно възнаграждение, възлизащо на 433726,37 лв., което искане е основано на решението на Събранието на кредиторите от 24.01.2019г.

Не е спорно в производството, а това се и установи от представените преписи от определение № 265503 от 03.12.2021г. по търг. дело № 5019/2013г. на СГС, ТО, 22 състав, и определение № 150 от 07.03.2022г., постановено по ч. търг. д. № 93/2022г. по описа на Софийския апелативен съд, че е съдът е одобрил представената от служебния синдик трета по ред частична сметка за разпределение на сума от осребреното имущество на длъжника "Витоша Ризорт 2000" ООД - в несъстоятелност, в която не е включено вземане на ищцата в посочения размер. Със същите съдебни актове е оставено без уважение депозираното възражение с вх. № 358704/27.10.2021г. от Х. С. срещу изготвената частична сметка за разпределение. За да формира извод за неоснователност на възражението, СГС е взел предвид, на първо място, че не са настъпили предпоставките за изплащане на окончателно възнаграждение, а от друга страна, доколкото ищцата вече не е синдик на дружеството, то по отношение на твърдяното вземане не е приложим редът, описан във възражението ѝ относно реализирането на правото на синдика да получи окончателно възнаграждение. Изложени са мотиви, че е възможно кредиторите на несъстоятелния длъжник да приемат, че съществува вземане на кредитор, но това вземане няма как да бъде удовлетворено в производството по несъстоятелност, без да бъде изпълнена процедурата по глава 43 от ТЗ, съответно това вземане не може да бъде включено в текуща сметка за разпределение единствено въз основа на решението на събранието на кредиторите.

По така направеното искане е взето становище от служебния синдик на "Витоша Ризорт 2000"

ООД /н./, с което е посочено, че обявената на 19.10.2021г. сметка за разпределение е частична, а не окончателна, с оглед наличието на предявени вземания, по които се дължи произнасяне с нарочни списъци и които ще подлежат на удовлетворяване след одобряването им с последваща сметка за разпределение, а претендираното включване на гласувано от Събрание на кредиторите окончателно възнаграждение на синдика, като процент от осребрено имущество, е преждевременно. Впоследствие претендираното като окончателно възнаграждение вземане на ищцата е включено в допълнителен списък на неприетите предявени вземания на кредитори на длъжника по реда на чл. 688, ал. 3 ТЗ, относно което е упражнен съдебен контрол, като списъкът е одобрен с определение № 265381 от 30.08.2022г. по т. д. № 5019/2013 г. на СГС на основание чл. 692, ал. 1 ТЗ. За да одобри допълнителния списък на неприетите вземания, съдът е взел предвид, че срещу тези списъци не са постъпили възражения в срока по чл. 690, ал. 1 ТЗ, а подадените от Х. С. по делото молби, в които е изразено становище, че включеното в списъка на неприетите вземания вземане за окончателно възнаграждение не подлежи на включване в списък на приети/неприети вземания, доколкото следва да бъде изплатено в следваща сметка за разпределение, без да се предявява, е преценил, че нямат характер на възражение по смисъла на чл. 690, ал. 1 ТЗ.

При това положение, независимо от несъмнено установената по делото отмяна на заповедта на министъра на правосъдието, с която ищцата е изключена от списъка на лицата, които могат да бъдат назначавани за синдици в производството по несъстоятелност по ТЗ, налага се изводът, че не е доказано в процеса причиняването на вреда /под формата на пропусната полза/ поради наплащане на окончателно възнаграждение на синдика, която да е пряка и непосредствена последица именно от отмяната на акта на министъра на правосъдието.

Действително, събранието на кредиторите на несъстоятелното дружество е упражнило правомощието си по чл. 677, ал. 1, т. 5 ТЗ, като е приело решение за определяне на окончателно възнаграждение персонално на синдик Х. С. в размер на 2,5 % от осребреното имущество, което законът допуска - чл. 661, ал. 5 ТЗ. Вярно е, че оспорването на решението на събранието на кредиторите от 24.01.2019 г. за определяне размера на окончателното възнаграждение на синдика е оставено без уважение, поради което и следва да се зачита от съда и кредиторите, но и настоящият състав споделя становището, че този факт няма отношение към изискуемостта на посоченото вземане. В тази връзка необходимо е изрично да се посочи, че с решението на Събранието на кредиторите от 24.01.2019г. не са определени условията, съответно при настъпването на какви предпоставки и в кой момент ще бъде изплатено определеното персонално на ищцата окончателно възнаграждение в размер на 2,5 % от осребреното имущество и в този смисъл определянето му като окончателно предпоставя изплащането му при приключване на производството по несъстоятелност - с окончателната сметка по чл. 734, ал. 1, във връзка с чл. 733, точка 2 от Търговския закон.

Така изяснено е в съдебната практика, че по правило изискуемостта на вземането за окончателно възнаграждение на синдика настъпва при осъществяване на предпоставките, визирани в чл. 733 от Търговския закон, и провеждане на свиканото по реда на чл. 734 от Търговския закон заключително събрание на кредиторите.

Съгласно чл. 720 ТЗ разпределение се извършва, когато в масата на несъстоятелността се съберат достатъчно парични средства. Разпоредбата на чл. 721 ТЗ предвижда, че синдикът изготвя сметка за разпределение на наличните суми между кредиторите с вземания по чл. 722, ал. 1 ТЗ съобразно реда, привилегиите и обезпеченията. При анализа на тези разпоредби се налага изводът, че събраните суми в резултат на осребряване на активите на несъстоятелния синдик подлежат на разпределение между кредиторите с приети вземания в производството по

несъстоятелност. Синдикът изготвя сметка за разпределение на наличните суми между кредиторите с вземания по чл. 722, ал. 1 от Търговския закон съобразно реда, привилегиите и обезпеченията (чл. 722, ал. 1 от Търговския закон). Редът за удовлетворяване на кредиторите се определя чрез включване на вземанията в списък и неговото одобряване от съда по несъстоятелността след провеждане на евентуална процедура по оспорване. Със списъка се очертава обемът на правото на принудително удовлетворяване на кредитора от масата на несъстоятелността. В производството по несъстоятелност за прието се смята вземане, което е включено в одобрения от съда списък на приетите вземания по чл. 692 от Търговския закон, с изключение на вземане по чл. 694, ал. 1 от Търговския закон (чл. 693 от Търговския закон). Удовлетворяването на вземането (изцяло или частично) чрез сметка за разпределение предполага неговото включване в списък с приети вземания.

Липсва спор, а в този смисъл са и твърденията в исковата молба, че вземането на ищцата за окончателно възнаграждение като бивш синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ не е предявявано по реда на чл. 688 ТЗ и респ. не е включено в списъка на приетите вземания, поради което при извършения съдебен контрол по одобряване на изготвената от временния синдик сметка за разпределение /трета по ред/ подаденото от ищцата възражение с вх. № 358704/27.10.2021г. е оставено без уважение и съдът е приел, че в сметката за разпределение правилно не е била заделена сума за заплащане на гласуваното на Събранието на кредиторите на 24.01.2019г. окончателно възнаграждение на бившия синдик, тъй като не е изпълнена процедурата по гл. 43 от ТЗ.

Така по въпроса за характера на вземането на ищцата изрично е прието от съда в производството по реда на чл. 729 ТЗ, че същото попада в хипотезите на чл. 688 ТЗ и следва да бъде предявено в производството по несъстоятелност, а след като не е предявено и включено в списъка на приетите вземания на кредиторите на несъстоятелното дружество, то не може да бъде предвидено за удовлетворяване чрез включването му в частична сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ. Изложени са мотиви, че не може да бъде споделено становището, че наличието на решение на Събранието на кредиторите на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ за определяне на окончателното възнаграждение на ищцата като бивш синдик на дружеството е достатъчно като основание то да бъде предвидено за удовлетворяването му чрез директното му включване в текуща сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ като разноси по несъстоятелността. Прието е, че това се отнася за текущо възнаграждение на синдика, поради което е неотнормируемо към окончателното възнаграждение, определено и дължащо се на бивш синдик. При определено от компетентния орган в производството по несъстоятелност окончателно възнаграждение на конкретен синдик, с освобождаването му за него се поражда вземане за окончателно възнаграждение. Съдът е приел, че от момента на преустановяването на дейността му като синдик това вземане става изискуемо и той придобива качеството кредитор в производството по несъстоятелност, в която хипотеза не е налице колизия между двете качества - синдик и кредитор, която би била налице, в случай че се касае за текущо възнаграждение на синдик, продължаващ да упражнява тези правомощия в производството по несъстоятелност и която предполага директното включване на вземането за текущо възнаграждение на синдика в сметката за разпределение.

По тези съображения съдът по несъстоятелността е оставил без уважение възражението на ищцата срещу обявената трета по ред частична сметка за разпределение, съответно срещу невключването в същата на вземането ѝ за окончателно възнаграждение с ред на вземането по чл. 722, ал. 1, т. 3 ТЗ.

Установи се, на следващо място, че от служебния синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ е взето становище за преждевременност на така направеното искане, като впоследствие

претендираното като окончателно възнаграждение вземане на ищцата е включено в допълнителен списък на неприетите предявени вземания на кредитори на длъжника по реда на чл. 688, ал. 3 ТЗ, одобрен с определение № 265381 от 30.08.2022г. по т. д. № 5019/2013 г. на СГС на основание чл. 692, ал. 1 ТЗ. За да одобри допълнителния списък на неприетите вземания, съдът е приел, че срещу тези списъци не са постъпили възражения в срока по чл. 690, ал. 1 ТЗ.

Във връзка с поддържаното и в настоящото производство възражение от ищцата, че окончателното възнаграждение е следвало да бъде удовлетворено чрез директното му включване в следващата текуща сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ, следва да се отбележи, че в производството по несъстоятелността ищцата неколкратно - с депозираните молби от 13.12.2021г., от 15.12.2021г. и от 24.01.2022г., подадени в качеството ѝ на кредитор в производството по несъстоятелност на основание решение на Събранието на кредиторите на "Витоша Ризорт 2000" ООД /н./ от 24.01.2019г., е възразила срещу включването на вземането ѝ за окончателно възнаграждение в списъка за неприети вземания, като е взела становище, че същото не следва да бъде предявявано по реда на чл. 688, ал. 3 ТЗ и е твърдяла своеволно интерпретиране от страна на синдика на молбата ѝ от 02.06.2021г. като предявяване по чл. 688 ТЗ, доколкото с молбата от 02.06.2021 г. освободеният синдик не е предявял вземане.

При тези фактически установявания се налага изводът, че възможността за увеличение на имуществото на ищцата чрез заплащане на претендираното окончателно възнаграждение в размер на 2,5 % от осребреното имущество е осуетена не в резултат на отменения като незаконосъобразен акт на министъра на правосъдието, а поради невключването на вземането ѝ в сметка за разпределение - частична или окончателна, съответно поради невключването му в одобрен от съда в производството по несъстоятелност списък на приетите вземания по чл. 692 от Търговския закон. С други думи, не се установява при условията на изискуемото пълно и главно доказване причиняването на вреда, произтичаща от отменения административен акт, обратно, неувеличаването на имуществото на ищцата в резултат на неполучаване на окончателно възнаграждение е следствие от непредявяването на това вземане по предвидения от закона ред - по реда на гл. 43 ТЗ, като следва да се отбележи, че ищцата не е подала възражение по чл. 690 ГПК и не е предявила иск за установяване съществуването на неприето вземане по чл. 694, ал. 2 ТЗ. Изясни се вече, че претенцията е за пропуснати ползи, като вероятността на настъпването на вредите следва да е несъмнена и да се основава на настъпването на факта, единствено от осъществяването на който не са получени и няма да бъдат получени твърдяните доходи. В разглежданата хипотеза това не е така. Удовлетворяването на вземането на ищцата за окончателно възнаграждение чрез включването му директно в частична сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ, без да е предявено по реда на чл. 688 ТЗ и включено в списък на приетите вземания на кредиторите на несъстоятелното дружество, е било отречено с влезлите в сила съдебни актове в производството по реда на чл. 729 ТЗ и в този смисъл несигурно, поради което и това вземане не следва да бъде присъждано като обезщетение за вреди под формата на пропуснати ползи.

По горните съображения настоящият съдебен състав намира за неоснователна така предявената искова претенция поради липса на елемент от фактическия състав на нормата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - липса на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда, защото отмененият административен акт не е причината, довела до неудовлетворяване на вземането на ищцата за окончателно възнаграждение. Искът с правно основание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на сумата от 433726,37 лв., представляваща неплатеното окончателно възнаграждение на синдика, като неоснователен следва да бъде отхвърлен изцяло.

При така формираните изводи за неоснователност на главния иск неоснователен се явява и

обусловеният иск по чл. 86, ал. 3ЗД за заплащане на мораторна лихва в размер на 44697,91 лв. върху тази главница за период на забава от 24.02.2022 г. до 07.03.2023г.

По исковете за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, в размер на сумата от 80500 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 3500 лв., считано от датата на освобождаването на ищцата като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД /н./ до датата на подаване на исковата молба, и сумата от 23000 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 1000 лв., считано от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД /н./ до датата на подаване на исковата молба.

Съдът приема, че тези искове са доказани по основанията си, с изключение на претенцията за заплащане на обезщетение за пропуснати ползи за текущо възнаграждение на синдика на "Пост Финанс 2" ЕАД за периода от 12.12.2022г. до датата на подаване на исковата молба, за който ще бъдат изложени мотиви по-долу.

Установи се по делото, че ищцата Х. С. е назначена за постоянен синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.), ЕИК[ЕИК], което обстоятелство е вписано в ТР на 17.08.2016г., и за временен синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.), ЕИК[ЕИК], вписан в ТР на 13.08.2020 г., както и че в качеството ѝ на синдик на посочените дружества ѝ е определено текущо месечно възнаграждение в размер на 1000 лв. в производството по несъстоятелността на "Пост Финанс 2" ЕАД, съответно - в размер на 3500 лв. в производството по несъстоятелността на „Витоша Ризорт 2000“ ООД.

От длъжността постоянен синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД (н.) и съответно като временен синдик на "Пост Финанс 2" ЕАД (н.) ищцата е освободена на основание чл. 657, ал. 1, т. 3 вр. чл. 655, ал. 2, т. 7 вр. ал. 3 ТЗ и въз основа именно на Заповед № СД-06-1/25.02.2021г. на министъра на правосъдието.

Липсва спор, а това се и установява от вписванията по партидата на дружеството в ТР, че подадената от ищцата молба с вх. № 295555 от 23.03.2021г. до Софийски градски съд, ТО, VI-22 състав, по търг. дело № 5019/2013 г. за възстановяване като синдик на "Витоша Ризорт 2000" ЕООД, с която ищцата се е позовала на отмяната на разпореждането за допускане на предварително изпълнение на заповед № СД-06-1/25.02.2021г., не е уважена.

Доколкото и се установява от вписаните обстоятелства по партидите в ТР на несъстоятелните дружества, че до датата на сезиране на съда с настоящата искова молба дружествата имат действащи синдици, то налага се изводът, че като пряка и непосредствена последица от отменения акт на министъра на правосъдието ищцата е претърпяла вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от незаплатено текущо месечно възнаграждение на синдик, дължимо на основание чл. 661, ал. 1 ТЗ. Т.е., в процесния случай е доказана възможността за сигурно увеличаване имуществото на ищцата, което обаче не се е случило именно вследствие на отменената като незаконосъобразна заповед на министъра на правосъдието, въз основа на която е освободена като синдик на несъстоятелните дружества. Именно поради освобождаването ѝ като синдик на дружествата ищцата е претърпяла вреди, изразяващи в пропуснати ползи, тъй като е била лишена от възможността да получава възнаграждение за извършвана като такава дейност.

Въз основа на констатациите на изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът изцяло кредитира, следва да се приеме, че размерът на обезщетението за вреди под формата на пропуснати ползи за текущи възнаграждения на синдика в производството по несъстоятелност на "Витоша Ризорт 2000" ЕООД за периода от 22.03.2021 г. до 07.03.2023 г. възлиза общо на 80 500 лв. Възражението на ответника, че този размер следва да бъде намален с дължимите към държавния бюджет суми за задължителни осигурителни вноски и данък върху доходите на физическите лица, съдът приема за неоснователно, като в тази връзка следва да се

посочи, че с разпоредбата на чл. 661, ал. 3 ТЗ е регламентирано, че текущото възнаграждение и дължимите осигурителни вноски се заплащат ежемесечно.

Тук следва да се посочи, че на основание чл. 4, ал. 1, т. 7 КСО синдикът е задължително осигурен за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица, а според чл. 5, ал. 1 КСО осигурител е всяко физическо лице, юридическо лице или неперсонифицирано дружество, както и други организации, които имат задължение по закон да внасят осигурителни вноски за други физически лица. Съобразно разпоредбата на чл. 6, ал. 11 КСО за лицата, които получават доходи от дейности на различни основания по чл. 4, осигурителните вноски се внасят върху сбора от осигурителните им доходи, но върху не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход, по конкретно определен ред.

Предвид приложимата нормативна уредба и с оглед констатациите на изслушаната по делото допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, преценени в съвкупност с данните от постъпилата справка от НОИ, налага се изводът, че ищцата е осъществявала дейност като синдик и на други дружества през периода, а отделно от това е била квестор в КТБ АД и ТБ В. АД и е съществувала възможността да получава доход и като самоосигуряващо се лице, поради което и не може да се приеме, че основанието за внасяне на дължимите осигурителни вноски е било упражняваната дейност като синдик именно на процесните несъстоятелни дружества. В тази връзка съдът съобрази и нормата на чл. 4 от Наредбата за елементите на възнаграждението и за доходите, върху които се правят осигурителни вноски /НЕВДПОВ/, съобразно която когато лицето упражнява трудова дейност на повече от едно основание по чл. 4, ал. 1 и/или ал. 3, т. 5 и 6, и/или ал. 10 КСО, то декларира пред всеки следващ осигурител дохода, върху който се дължат осигурителни вноски, като се спазва поредността, определена в чл. 6, ал. 11 от същия кодекс. При това положение не се споделя становището, че осигурителни вноски следва да се приспадат от обезщетението за пропуснати ползи в размер на дължимото за процесния период текущо възнаграждение на синдика. Същият извод се налага и по отношение на данъчното облагане, по арг. от чл. 13, ал. 1, т. 10 и т. 13 ЗДДФЛ.

Ето защо, искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на сумата от 80500 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 3500 лв., считано от датата на освобождаването на ищцата като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.) до датата на подаване на исковата молба, е основателен и следва да бъде уважен в пълния предявен размер.

Акцесорният характер на претенцията за законна лихва върху признатия размер на главницата обуславя и нейната основателност.

Ищцата претендира лихва за забава върху размера на неплатеното месечно възнаграждение, дължимо като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.) по т.д. № 5019/2013г. на СГС, считано от датата, на която е станала изискуема всяка една месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба, като по-конкретно като начален момент на забавата е посочена датата 01.05.2021г.

Съгласно т. 4 от ТР № 3/22.04.2004 г. по тълк. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменя административният акт. В този смисъл са и задължителните указания, дадени с Тълкувателно решение № 5 от 14.07.2022 г. на ВАС по тълк. дело № 4/2020 г. Ето защо, законната лихва върху сумата от 80500 лева следва да се присъди, считано от датата на влизане в сила на

решението, с което е отменен като незаконосъобразен административният акт - 24.02.2022г. Обезщетението за забавено плащане на главницата от 80 500 лв. в размер на законната лихва за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г. възлиза в размер на 8639,70 лв., определен от съда по реда на чл. 162 ГПК чрез лихвен калкулатор, тъй като изслушаната съдебно-счетоводна експертиза е взела предвид друг период на забава.

Доколкото се претендира мораторна лихва в по-нисък размер, а именно сумата от 6206,61 лв., изчислена върху всяка падежна сума, считано от датата, на която е станала изискуема всяка месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба - 07.03.2023 г., то искът следва да бъде уважен в претендирания размер от 6206,61 лв. за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г., като за периода от 01.05.2021г. до 23.02.2022г. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно претендираното обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, в размер на сумата от 23000 лв., представляваща неплатени месечни възнаграждения в размер на 1000 лв., считано от датата на освобождаването ѝ като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.) - 19.03.2021г., до датата на подаване на исковата молба.

Между страните по делото не се спори, а това се и установява от представените писмени доказателства, в това число преписи от решение № 261213 от 02.08.2021г. и решение № 260722 от 09.12.2022г., и двете постановени по т. д. № 1552/2018г. на СГС, ТО, 22 с-в, както и от удостоверението за актуално състояние на "Пост Финанс 2" ЕАД (н.), че производството по несъстоятелност на „Пост Финанс 2“ ЕАД е спряно на основание чл. 632, ал. 5 ТЗ поради невнасяне от кредиторите на дружеството на необходимите за развитието му разноси на 02.08.2021г. и впоследствие възобновено на основание чл. 632, ал. 2 ТЗ с решение № 260521 от 04.08.2022г. по т.д. № 1552/2018г. на СГС. Липсва спор, освен това, че решението на съда по несъстоятелността от 09.12.2022г., с което производството по несъстоятелност отново е спряно, е вписано в ТР на 12.12.2022г. и поради липсата на подадено в едногодишния преклузивен срок по чл. 632, ал. 2 ТЗ искане за възобновяване съдът е прекратил производството при наличието на предпоставките на чл. 632, ал. 4 ТЗ.

Следователно, за периода от 12.12.2022г. до датата на подаване на исковата молба, за който период производството по несъстоятелността е било спряно, не се доказва ищцата да е претърпяла вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от незаплатено текущо месечно възнаграждение, по арг. от чл. 661, ал. 1 ТЗ, съобразно която норма синдикът получава за своята работа текущо ежемесечно възнаграждение, чийто размер се определя от събранието на кредиторите, като съображенията за този извод са следните:

Ежемесечното изплащане на текущо възнаграждение в съответствие с чл. 661, ал. 3 ТЗ е възможно само тогава, когато длъжникът разполага с налични парични средства или има регулярни източници на доходи, чрез които в масата на несъстоятелността постъпват необходимите за възнаграждението средства. Липсата на средства е пречка вземането на синдика да бъде удовлетворено съобразно изискването на чл. 661, ал. 3 ТЗ, но не препятства правото на синдика да получи възнаграждението си в по-късен момент след привнасяне на разноси от кредитор/кредитори в хипотезите на чл. 629б ТЗ вр. чл. 632, ал. 5 ТЗ, респ., след попълване на масата на несъстоятелността със средства от осребряване на имущество на длъжника и тяхното разпределение със сметка по чл. 721 ТЗ. Възнаграждението на синдика е дефинирано от разпоредбата на чл. 723, т. 2 ТЗ като "разноси по несъстоятелността", а съгласно чл. 722, ал. 1, т. 3 ТЗ при разпределение на осребреното имущество разноските по несъстоятелността се включват в сметката за разпределение и се изплащат след погасяване на вземанията по т. 1 и т. 2 на чл. 722, ал. 1 ТЗ. Условие за включване на вземането в сметката по чл. 721 ТЗ е възнаграждението да е

отчетено от синдика и изплащането му да е разрешено от съда по несъстоятелност към края на месеца, за който се дължи.

За да се стигне до разпределение и до удовлетворяване на синдика по реда на чл. 721 и сл. ТЗ, длъжникът трябва да разполага с имуществени активи, които позволяват производството по несъстоятелност да се развие нормално до фазата на осребряване по чл. 716 и сл. ТЗ. Когато длъжникът няма парични средства или други имуществени активи за покриване на разходите за текущо възнаграждение на синдика и няма основание за извършване на разпределение по чл. 721 и сл. ТЗ, вземането на синдика за текущо възнаграждение не може да бъде удовлетворено чрез плащане съгласно чл. 661, ал. 3 ТЗ и чрез способа на чл. 721 вр. чл. 722 ТЗ. Недостигът на средства и на имущество може да бъде преодолян единствено с предплащане на необходимата сума за покриване на разходите по несъстоятелността от заинтересованите кредитори, съобразно чл. 629б ТЗ и чл. 632, ал. 5 ТЗ. Поради факта, че издирването и уточняването на имуществото на длъжника е правомощие на синдика /чл. 658, ал. 1, т. 5 ТЗ/, предоставянето от съда на срок за предплащане на сумата за разходите в значителна степен зависи от активността на синдика. В съответствие с дължимата грижа по чл. 660 ТЗ синдикът следва да уведоми съда за липсата на средства и на имущество в масата на несъстоятелността незабавно след констатирането ѝ, за да се избегне обременяването на масата с натрупване на разноси, в т. ч. и за възнаграждение на синдика, въпреки обективните пречки за по-нататъшно развитие на производството по несъстоятелност. В случай на предплащане на сума за разходите от кредитор/кредитори производството по несъстоятелност ще продължи своя ход и синдикът ще реализира вземането си за неполученото до момента на предплащането възнаграждение по реда на чл. 661, ал. 3 ТЗ или при извършване на разпределение със сметка по чл. 721 и сл. ТЗ. Ако сумата за разходите не бъде предплатена в дадения срок, съдът по несъстоятелност ще приложи разпоредбата на чл. 632, ал. 1 ТЗ и ще спре производството по несъстоятелност до настъпване на предпоставките по ал. 2 на чл. 632 ТЗ за неговото възобновяване или на тези по ал. 4 на чл. 632 ТЗ за неговото прекратяване.

В този смисъл решение № 28 от 24.07.2019 г. по т.д. № 1795/2018 г. на ВКС, ТК, I т.о.

При тези принципни разяснения относно статута на синдика, неговото право на възнаграждение и реда за реализиране на това право, дадени със съдебната практика на ВКС, не може да се сподели становището на ответника, че за периода на спиране на производството по несъстоятелност от 02.08.2021г. до 04.08.2022г. не се доказват пропуснати ползи, изразяващи се в неплатено текущо възнаграждение на синдика, тъй като ищцата не би получила текущото си възнаграждение, дори да беше синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.), поради липса на налично имущество на длъжника, достатъчно за покриване на разходите по производството по несъстоятелност.

Обратно, както се изясни по-горе, с решението от 04.08.2022г. по т.д. № 1552/2018г. на СГС производството по несъстоятелността е възобновено на основание чл. 632, ал. 2 ТЗ поради предплащане на сума за разходите от кредитор, поради което за синдика на несъстоятелното дружество е била налице възможността да реализира вземането си за неполученото до момента на предплащането възнаграждение по реда на чл. 661, ал. 3 ТЗ или при извършване на разпределение със сметка по чл. 721 и сл. ТЗ, т.е., доказва се възможността за увеличаване на имуществото на ищцата чрез получаване на текущо възнаграждение на синдик и за посочения период. Не така стои въпросът, обаче, за периода от 12.12.2022г. до датата на подаване на исковата молба, доколкото се установи, че производството по несъстоятелността е било прекратено при наличието на предпоставките на чл. 632, ал. 4 ТЗ поради липсата на подадено в едногодишния преклузивен срок по чл. 632, ал. 2 ТЗ искане за възобновяване.

Размерът на обезщетението за вреди, изразяващи се в пропуснати ползи за текущи

възнаграждения на синдика в производството по несъстоятелност на "Пост Финанс 2" ЕАД за периода от 19.03.2021 г. до 11.12.2022 г., или общо за двадесет месеца, възлиза на 20000 лв., определен въз основа на съвкупната преценка на събраните писмени доказателства и заключението на съдебно-счетоводната експертиза.

Установи се наличието на главен дълг, поради което е основателен и акцесорният иск за лихва за забава. И по отношение на неплатеното месечно възнаграждение, дължимо като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.) по т.д. № 1552/2018г. на СГС, лихвата за забава се претендира, считано от датата, на която е станала изискуема всяка една месечна стойност на пропуснатото възнаграждение, до датата на исковата молба, по-конкретно с начален момент на забавата от 01.05.2021г. По вече изложените по-горе съображения, че началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменя административният акт, законната лихва следва да се присъди за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г.

Размерът на законната лихва за забава върху главницата от 20000 лв. за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г. възлиза на 2146,51 лв., определен от съда по реда на чл. 162 ГПК. Ето защо, искът е основателен и следва да бъде уважен в предявения размер от 2137 лв. за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г., като за периода от 01.05.2021г. до 23.02.2022г. се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Относно иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 100 000 лв., от които 70000 лв., причинени в резултат на уронване на доброто ѝ име и накърнен обществен престиж, и 30000 лв., обезщетение за претърпени болки и страдания, както и влошаване на здравословното състояние, настъпило в резултат на преживения стрес и психически страдания.

Изясни се вече по-горе, че в разглеждания случай се установява по несъмнен начин наличието на първия елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – незаконосъобразен акт, издаден при и по повод изпълнение на административна дейност и отменен по съдебен ред.

Съдът приема, че чрез проведеното от ищцата пълно и главно доказване се явява доказана и втората предпоставка за основателността на иска с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – настъпили неимуществени вреди в правната сфера на ищцата. Исковата претенция за причинени неимуществени вреди, като пряка и непосредствена последица от отменения като незаконосъобразен административен акт, е обоснована с твърдения за уронване на доброто име и накърнен обществен престиж на ищцата, довели като последица до невъзможност да упражнява професията синдик, както и за преживени болки и страдания и влошаване на здравословното състояние, настъпило в резултат на преживения стрес и психическите страдания.

Съдът, на първо място, намира, че в настоящото производство не са ангажирани доказателства за наличието на пряка и непосредствена връзка между отменения като незаконосъобразен административен акт и настъпили за ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в уронване на доброто ѝ име и накърнен обществен престиж, довели до невъзможност да упражнява дейност като синдик. Събраните по делото доказателства не сочат за накърняване доброто име и нарушаване на обществения престиж на ищцата. Настъпването на такива неимуществени вреди не се установява и от свидетелските показания, вкл. от показанията на св. Б., които в тази им част съдът намира за общи и неконкретни, а отделно от това не се и подкрепят от писмените доказателства, в това число представената справка от НОИ за подадени данни в регистъра на осигурените лица, както и от констатациите на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза. При това положение съдът приема, че в случая от доказателствата по делото не може да се направи извод, още по-малко еднозначен, че като резултат от отменената заповед на министъра на

правосъдието е намаляло участието на ищцата в производства по несъстоятелност и в други мероприятия, свързани с дейността ѝ на синдик, поради уронване на доброто ѝ име и накърняване на обществения ѝ престиж.

При извършената съвкупна преценка на представените в производството писмени доказателства, включително медицинска документация, и показанията на разпитаните по делото свидетели, които в тази им част съдът кредитира, тъй като са логични и последователни и не се оборват от останалия събран по делото доказателствен материал, както и въз основа на заключенията на изслушаните по делото съдебно-медицинска и съдебно-психологическа експертиза, настоящият състав приема за доказани при ищцата претърпени неимуществени вреди вследствие преживени болки и страдания, изразяващи се в емоционално разстройство, притеснения, стрес и безпокойство, влошаване на здравословното ѝ състояние.

От заключението на изслушаната съдебно-психологическа експертиза се установява, че при ищцата доминира силно изразен гняв, преживяването е съпроводено с емоционална напрегнатост, емоционален дискомфорт, налице са симптоми като емоционално напрежение, нарушение на съня, безсъние, оплаквания от главоболие. Въз основа на резултатите от проведеното изследване, които при ищцата показват стойности, показателни за леко изразена депресивна симптоматика, както и се регистрира средно изразено ниво на стрес, вещото лице дава заключение, че от психологична гледна точка преживяната стресова реакция е негативна за ищцата, по-конкретно съобразно експертното заключение тя не е преработила емоционално начина, по който е била освободена. Констатира се, че ищцата реагира емоционално, трудно ѝ е да се контролира, преживява случилото се, разплаква се и преживява страдания, засегнато е личното ѝ достойнство. В тази връзка и в съответствие с фактическите установявания, направени въз основа на заключението на съдебно-медицинската експертиза относно характера и механизма на причиняването на установените при ищцата здравословни увреждания, съдът намира за доказани претърпени неимуществени вреди в резултат на влошаване на здравословното състояние на ищцата, доколкото съобразно експертното заключение предразполагащ фактор за изява и обостряне на установените обективно при ищцата заболявания на стомашно-чревния тракт би могла да бъде хронистрессова ситуация, включително и такава, възникнала вследствие на изживяване от психо-травмиращо събитие като процесното, както и се съобщават анамнезни данни за хипертония, което заболяване би могло да се свърже с изживяване на стресова реакция. Същевременно следва да бъдат отчетени установените съобразно наличната медицинска документация и други предразполагащи фактори за възникване на заболяванията.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира за доказани заявените с исковата молба неимуществени вреди - преживени болки и страдания, изразяващи се в емоционално разстройство, притеснения, стрес и безпокойство, влошаване на здравословното ѝ състояние, и пряката причинно-следствена връзка между тях и основанието на предявения иск - незаконосъобразната заповед на министъра на правосъдието. В този смисъл следва да се приеме, че отмененият като незаконосъобразен административен акт е довел до претърпени от ищцата емоционални болки и страдания, чиято степен на интензивност надхвърля присъщия минимален праг от засягане при неблагоприятна за лицето административна дейност.

Във връзка с изложеното искът за репарирание на неимуществени вреди, настъпили като резултат от незаконосъобразен административен акт, се явява доказан по основание.

Въпреки липсата на възможност за съпоставяне между претърпените болки и страдания и паричната престация, законодателят е регламентирал възможността на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение по силата на разпоредбата

на чл. 52 ЗЗД, предвиждаща, че обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. При определяне размера на обезщетението за неимуществените вреди съдът следва да изхожда от критериите за справедливост по смисъла на чл. 52 ЗЗД, но не като абстрактно понятие, а съобразно конкретните обективни обстоятелства, свързани с поведението на дееца и отражението на деянието върху личността и здравето на пострадалия - ППВС № 4/23.12.1968 г., т.2. Следователно, спрямо критерия за справедливост, дефинитивно определен в нормата на чл. 52 ЗЗД, настъпилата вреда се съизмерява съобразно установените по делото обстоятелства, които са различни за всеки конкретен случай, поради което и определянето на паричния ѝ еквивалент се влияе от конкретното доказване.

В тази връзка съдът съобрази указанията, дадени с Постановление № 4/68 г. на Пленума на ВС и с Постановление № 17/63 г. на Пленума на ВС, и критерия за справедливост по см. на чл. 52 ЗЗД, приложен спрямо конкретно установените в разглеждания случай обстоятелства от значение за размера на обезщетението, свързани с продължителността на увреждането. Такива обстоятелства в случая съдът намира, че са дългият период, в който ищцата е търпяла негативни последици, свързани с емоционалното ѝ състояние, видът и характерът на доказаните негативни преживявания на ищцата, интензитетът на претърпените болки и страдания, както са описани по-горе, вкл. като отчете, че са повлияли на психо-емоционалното състояние на ищцата с по-висок интензитет, доколкото и към момента на изследването от вещите лица са налице симптоми и преживявания от невротичния регистър, достигащи степен на клинични изяви, но от друга страна, взе предвид, че не се доказва да са били от естество да предизвикат намеса на специализирана медицинска помощ. Като съобрази посочените обстоятелства от значение за продължителността и интензитета на претърпените неимуществени вреди, засягащи здравето, психо-емоционалното състояние и личния живот на ищцата, настоящият съдебен състав намира, че справедливият размер на обезщетението възлиза на 25000 лв. Така определеният размер на обезщетението съдът приема, че е в състояние да компенсира неимуществените вреди, претърпени от ищцата, без да доведе до обогатяване, а в допълнение следва да се посочи, че същият е съобразен с нивото на жизнения стандарт в страната.

Предвид всичко гореизложено искът за обезщетяване на претърпени от ищцата неимуществени вреди е основателен и следва да бъде уважен до размера от 25000 лв., като до пълния предявен размер от 100000 лв. подлежи на отхвърляне.

Акцесорният характер на претенцията за законна лихва върху признатия размер на главницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, обуславя и нейната основателност.

Относно разноските в производството.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ искането на ищцата за присъждане на разноските по делото е основателно. Претендираните и доказани разноски са в размер общо на 1210 лева - за заплатена държавна такса и депозити за експертизи, като ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата и сумата от 7064,20 лв., представляваща заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат, съобразно уважената част от иска, тъй като съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие и доказателства за плащане по банков път /л.582 – 585 от делото/ ищцата е заплатила адвокатско възнаграждение в размер на 36432 лева, или общо дължимите на ищцата разноски възлизат в размер на 8274,20 лева. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, по арг. от чл. 7, ал. 2, т. 6 вр. чл. 8, ал. 1 и § 2а от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, е неоснователно - договореното и заплатено възнаграждение по договора за правна помощ и съдействие от 17.04.2024г. е в минималния размер.

Съгласно чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В случая на ответника на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 290,20 лв., определен от съда съответно на отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II отд., 72 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Х. И. С., ЕГН [ЕГН], по предявените искове по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД вр. § 1 ЗР на ЗОДОВ обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменен с влязло в сила на 24.02.2022г. съдебно решение административен акт - Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, в размер на сумата от 80500 /осемдесет хиляди и петстотин/ лева, представляваща пропуснати ползи за неплатени месечни възнаграждения като синдик на „Витоша Ризорт 2000“ ООД (н.) за периода от 22.03.2021г. до 07.03.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 08.03.2023г., до окончателното изплащане на вземането, сумата от 6206,61 /шест хиляди двеста и шест лева и 61 стотинки/ лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 80500 лв. за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г., и в размер на сумата от 20000 /двадесет хиляди/ лева, представляваща пропуснати ползи за неплатени месечни възнаграждения като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.) за периода от 19.03.2021 г. до 07.03.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 08.03.2023г., до окончателното изплащане на вземането, сумата от 2137 /две хиляди сто тридесет и седем/ лева, представляваща лихва за забава върху главницата от 20000 лв. за период на забава от 24.02.2022г. до 07.03.2023г., както и сумата от 25000 /двадесет и пет хиляди/ лева, представляваща обезщетение за претърпени от отменения с влязло в сила на 24.02.2022г. съдебно решение административен акт - Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, неимуществени вреди за периода от 19.03.2021г. до 07.03.2023г., изразяващи се в претърпени болки и страдания, както и влошаване на здравословното състояние на ищцата, настъпило в резултат на преживения стрес и психически страдания, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 08.03.2023г., до окончателното изплащане на вземането, като

ОТХВЪРЛЯ предявените от Х. И. С., ЕГН [ЕГН], против Министерство на правосъдието иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени от отменен с влязло в сила на 24.02.2022г. съдебно решение административен акт - Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи в размер на сумата от 433726,37 лева, представляваща неплатеното окончателно възнаграждение на синдик на "Витоша Ризорт 2000" ООД (н.), и иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД вр. § 1 ЗР на ЗОДОВ за заплащане на мораторна лихва в размер на 44697,91 лева върху тази главница за период на забава от 24.02.2022 г. до 07.03.2023 г., иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи за неплатени месечни възнаграждения като синдик на „Пост Финанс 2“ ЕАД (н.) за периода от 19.03.2021 г. до 07.03.2023 г., за разликата над сумата от 20000 лева до пълния предявен размер от 23000 лева, иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД вр. § 1 ЗР на ЗОДОВ за

заплащане на лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 80500 лева, за периода от 01.05.2021г. до 23.02.2022г., иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД вр. § 1 ЗР на ЗОДОВ за заплащане на лихва за забава върху главницата, представляваща обезщетение за имуществени вреди в размер на сумата от 20000 лева, за периода от 01.05.2021г. до 23.02.2022г., и иск по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди от отменен с влязло в сила на 24.02.2022г. съдебно решение административен акт - Заповед № СД-06-1 от 25.02.2021г. на министъра на правосъдието, за разликата над сумата от 25000 лева до предявения размер от 100000 лева.

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието да заплати на Х. И. С., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата от 8274,20 лева /осем хиляди двеста седемдесет и четири лева и 20 стотинки/, представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса, депозити за експертизи и адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Х. И. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Министерство на правосъдието на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ сумата от 290,20 лева /двеста и деветдесет лева и 20 стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: